

РЕШЕНИЕ

№ 7227

гр. София, 03.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 05.11.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **8767** по описа за **2021** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Д. В. Н. срещу РЕШЕНИЕ № 20134163 от 08.06.2021г. на СРС, НО, 11-ти състав, постановено по нахд № 6224/2021г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, поради постановяването му в противоречие с материалния закон. Касаторът излага доводи, че не е извършил вмененото му нарушение, защото не е присъствал в работещо заведение- ресторант, а е наел помещението да лични цели и не е имал съзнанието, че нарушава заповед на министъра на здравеопазването. Напротив сключен е бил реален договор за наем на помещението, като той е считал, че се намира в него на законно основание, за да го ползва за организиране на частно тържество.

Касаторът моли да бъде отменено решението на СРС, НО, 11-ти състав по нахд № 6224/2021г. и спорът решен по същество, като се отмени изцяло НП № 476/08.03.2021г. на директора на СДВР.

Ответникът – СДВР не е депозирал писмен отговор по жалбата и не изпраща процесуален представител в проведеното открито съдебно заседание на 05.11.2021г., който да изрази становище по нейната основателност.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита жалбата за неоснователна и дава заключение, че решението на СРС следва да бъде потвърдено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С решение № 20134163 от 08.06.2021г., постановено по нахд № 6224/2021г. СРС, НО, 11-ти състав е потвърдил наказателно постановление НП № 476/08.03.2021г. на директора на СДВР , с което на Д. В. Н. е наложена глоба в размер на сумата от 300.00 /триста/ лева за извършено нарушение по чл.209а, ал.1 от ЗЗ.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя С. С. И., свидетелите В. П. Г. и А. Т. М. и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правния извод, че в хода на проведеното административно-наказателно производство не са били допуснати съществени процесуални нарушения, доказано е от обективна и субективна страна извършване на вмененото нарушение, което не представлява маловажен случай, а санкцията е наложена в минимален размер.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219 ал.1 АПК.

По смисъла на чл.220 АПК съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материално-правни норми.

Констатирано е било, че на 04.02.2021г. в [населено място], [улица], заведение „М. П.“ е било в работещ режим и в него са се намирали 4 лица, които са консумирали храна и напитки. Д. В. Н. в условия на обявена епидемична обстановка и в противоречие с т.11 от заповед № РД-01-52/26.01.2021г. на министъра на здравеопазването е посетил това заведение и е консумирал храна и напитки. В тази връзка и в присъствието на свидетеля Д. Х. В. е бил съставен акт за установяване на административно нарушение № 954111/04.02.2021г. Въз основа на изготвения акт е издадено и обжалваното наказателно постановление № 476/08.03.2021г. на директора на СДВР, с което касаторът е привлечен към административно наказателна отговорност за извършено от него деяние по чл.209а, ал.1 от ЗЗ и е санкциониран с глоба в размер на сумата от 300.00 лева.

Касационната инстанция приема, че съдебният акт е правилен, защото при неговото постановяване не е допуснато нарушение на материалния закон – касационно отменително основание по чл. 348, ал. 1, т.1 във вр. ал.2 от НПК. Съображенията за това са следните:

Процесните НП и АУАН са издадени от компетентни органи, при надлежно изпълномощаване и спазени срокове по чл. 34, ал. 1 и, ал. 3 от ЗАНН, както и срокът на абсолютната погасителна давност по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от ЗАНН /Тълкувателно постановление № 1/27.02.2015 г. по т.д. № 1/2014 г. на ВКС и ВАС/. Установената безпротиворечиво фактическа обстановка е възпроизведена в съответствие с правилата по чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, като административно-наказаното лице не е възпрепятствано да разбере за кое свое деяние /действие/ му е наложено и конкретното административно наказание.

Административнонаказателната отговорност на касатора е ангажирана на основание чл.209а, ал.1 от ЗЗ, предвиждащ административно наказание глоба от 300 до 1000 лв.

за този, който наруши или не изпълни въведени от министъра на здравеопазването или от директор на регионална здравна инспекция противоепидемични мерки по чл.63 ал.4 или ал.7 и чл.63а, ал.1 или ал.2. Съгласно разпоредбата на чл.63 ал.4 от ЗЗ „при обявена извънредна епидемична обстановка министърът на здравеопазването въвежда със заповед временни противоепидемични мерки по предложение на главния държавен здравен инспектор за територията на страната или за отделна област“.

Констатираното нарушение е правилно квалифицирано, съобразно посочените законови текстове и деянието е описано ясно и недвусмислено, поради което не е налице нарушаване правото на защита на наказаното лице да разбере фактическия състав на обвинението.

Със заповед № РД-01-52/26.01.2021г. за изменение и допълнение на заповед № РД-01-677/ 25.11.2020г., изм. и доп. със заповед № РД-01-718/18.12.2020г. и заповед № РД-01-20/15.01.2021г., т.б от същата се нарежда „До 28.02.2021г. се преустановяват посещенията във всички заведения за хранене и развлечения по смисъла на чл. 124 от Закона за туризма, като се допускат доставки или взимане на храна за дома и офиса. Изключение от забраната се допуска само по отношение на ресторантите на територията на местата за настаняване, които могат да работят само за гости на съответното място за настаняване, при използване на 50% от капацитета им и при ограничено работно време в границите между 6.00 и 22.00 часа“.

На 04.02.2021г. касаторът Д. В. Н. е посетил заведение за хранене „М. П.“, като е конзумирал на място в него и в присъствието на други лица храна и напитки в условията на обявена извънредна епидемична обстановка и в нарушение на предписанията на министъра на здравеопазването. Заповед № РД-01-52/26.01.2021г. по своята правна природа е общ административен акт по см. на чл.65 от АПК, с които се създават права или задължения, или непосредствено се засягат права, свободи и законни интереси на неопределен брой лица. Заповедта на министъра на здравеопазването е издадена в неотложна ситуация за опазване на живота и здравето на гражданите на територията на страната, като същата е оповестена чрез средствата за масово осведомяване, чрез извънредни пресконференции, както и е публикувана на страницата на Министерство на здравеопазването. Актът на основание чл.63 ал.11 от ЗЗ подлежи на предварително изпълнение, като по делото не са налични писмени доказателства, че към дата- 04.02.2021г. е налице произнасяне със съдебен акт, с който да е спряно това допуснато по силата на закона предварително изпълнение на заповедта.

Тежестта на доказване в административно-наказателното производство, лежи върху наказващия орган по аргумент от чл.84 ЗАНН във вр. чл.103 ал.1 от НПК. Безспорно е, че в преценката си дали да издаде НП последният се базира на констатациите в АУАН, които в рамките на производството по налагане на административни наказания се приемат за верни до доказване на противното. Това не е така обаче в съдебното производство, тук те нямат обвързваща доказателствена сила. В него съдът е длъжен да проучи фактите, чрез допустимите доказателствени средства и да прецени има ли извършено нарушение с посочената правна квалификация. Разкриването на обективната истина по делото, независимо от тежестта на доказване и пасивността на страните, е приоритет за дейността на съда, поради което законодателят му е предоставил възможност не само по искане на страните, но и по свой почин (т.е., служебно) да събира доказателства, когато това се налага за изясняване на действителните факти и обстоятелства по конкретния случай.

В хода на съдебното следствие са събрани гласни доказателствени средства, чрез разпит на свидетеля С. С. И., който възпроизвежда в пълнота и конкретика настъпилите на 04.02.2021г. факти във връзка с констатиране на нарушението. Не съществуват съмнения в достоверността и основания за дискредитиране на неговите показания, тъй като той не е заинтересован от изхода на спора.

Безпротиворечиво и от показанията на А. М., се установява, че на 04.02.2021г. заведението е работило, включително по време на проверката е имало в него персонал- готвач и сервитьорка, която е обслужвала Д. В. Н. и другите лица от неговата компания. Показанията на В. Г. са в посока, че заведението е било взето под наем на посочената дата, за да бъде проведена работна среща. От друга страна обаче, в представения договор за наем е отразено, че целта на ползването на помещението е за организиране на частно тържество. Без съмнение е, че касаторът и другите лица са консумирали напитки и храна и са били обслужвани от персонала на търговеца, който е стопанисвал ресторанта. Касаторът в нарушение на въведената забрана е пребивавал в заведение за хранене и развлечения при съществуваща извънредна епидемична обстановка, като с това свое действие е нарушил наложените противоепидемични мерки. Очевидно е, че договорът за наем е бил съставен с цел доказване на защитната теза на касатора, и то след извършване на проверката, защото в противен случай е логично да е бил представен на проверяващите или най-малкото да се подаде възражение срещу съставения АУАН, към което да се приложи това писмено доказателство, т.е. този договор не съдържа достоверна дата. Дори и да не бъде споделен този извод на съда, договора за наем е бил сключен единствено с цел заобикаляне на установените ограничения по време на извънредната епидемична обстановка.

Ето защо, може да се приеме, че по време на съдебното следствие, проведено по нахд № 6224/2021г. са събрани и приети всички относими писмени и гласни доказателства, посредством които са изяснени в пълнота и безпротиворечивост настъпилите на 04.02.2021г. факти. Съдът не е обвързан от решението на АНО и не може да бъде възпрепятстван в правомощията си да провери обстойно фактите, релевантни за спора, с който е сезиран. Съдът трябва да изследва и решава всички въпроси, както по фактологията, така и по приложението на правото, от които зависи изходът на делото. Въззивният съд е изпълнил процесуалното си задължение, като е постановил решението си, след като е разкрита обективната истина по случая и е осигурена възможността за пълноценно упражняване на правото на защита на касатора.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция заключава, че съдебното решение от 08.06.2021г. на СРС, НО, 11-ти състав е правилно на основание чл.348, ал.1, т.1 във вр. ал.2 от НПК и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде потвърдено. Не се констатираха служебно основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл.218 ал.2 АПК във вр.чл.209 т.1 и т.2 АПК.

Така мотивиран, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III Касационен състав на основание чл.221 ал.2 АПК от АПК във вр.чл.63 ал.1, изр.2 ЗАНН

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 20134163 от 08.06.2021г., постановено по нахд № 6224/2021г. на СРС, НО, 11-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.